

РЕШЕНИЕ

№ 6281

гр. София, 12.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 29.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7692** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е пореданачл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на [фирма], срещу Национална агенция за приходите, с искане за присъждане на обезщетение :

-в размер на 50 000.00 (петдесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди от незаконосъобразен акт - Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121. ал. 1 от ДОПК (ПНПОМ) с изх. № С190022-023-0003373/18.11.2019 г. на ответника, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба – 07.08.2020 г., до окончателното ѝ изплащане

-в размер на 7 127.90 (седем хиляди сто двадесет и седем лева и деветдесет стотинки) лева, представляваща вреди под формата на пропуснати ползи за ищеца да ползва запорираната от ответника сума в размер на 106 918.57 (сто и шест хиляди деветстотин и осемнадесет лева и петдесет и седем стотинки) лева и равняваща се на законната лихва за периода на запора от 18.11.2019 г. до 14.07.2020 г., ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на завеждане на исковата молба – 07.08.2020 г., до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноси.

С писмен отговор от 28.09.2020 г., ответника прави възражение за неоснователност на иска.

В съдебно заседание, ищецът не изпраща представител.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба. Поддържа доводите в депозирания по делото писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.11.2019 г., органите по приходите при ТД на НАП - С. започнали ревизионно производство срещу [фирма], ЕИК[ЕИК]. Във връзка с това производство е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК с изх. № С 190022-023-0003373/18.11.2019 г., издадено от публичен изпълнител М. П.. Същото е обжалвано по административен ред пред териториалния директор на ТД на НАП - С.. Жалбата е оставена без уважение като неоснователна с Решение № ПО-143/10.12.2019 г. на директора на ТД на НАП - С.. Решението е обжалвано пред Административен съд София-град, който с Решение № 3347/29.06.2020 г., е отменил Решението на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него постановление.

В настоящото съдебно производство, [фирма] претендира, че пропускането на срока за изплащане на първата вноска съгласно Анекс към договор за заем, както и законна лихва от датата на отмяна на незаконосъобразните актове до окончателното плащане на обезщетението общо в размер на 57 127,90 лв., които представляват претърпени от него вреди по смисъла на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), ведно със законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба – 07.08.2020 г., до окончателното ѝ изплащане.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразен акт на длъжностни лица, които са органи по приходите към Национална агенция за приходите /НАП/, което е отменено по силата на влязло в сила съдебно решение.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като НАП е юридическо лице, на основание чл. 2, ал. 2 от ЗНАП.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, длъжимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи

наличието на кумулативно изискуемите предпоставки за отговорността по чл. 1. ал. 1 от ЗОДОВ. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

1. Относно претендираното обезщетение за претърпени вреди:

От събрания по делото доказателствен материал не би могъл да се извлече обоснован извод за претърпени вреди, определени по основание и размер, които са пряка и непосредствена последица от акт, действие или бездействие на орган по приходите, т.е. не е налице и причинно-следствената връзка. Не са изпълнени обстоятелствата за ангажиране на отговорността на Национална агенция за приходите. Не се установи и доказва фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Не е налице причинно-следствена връзка между твърдяната вреда и отговорността на Национална Агенция по приходите. В този смисъл, от изключително значение е наличието на поне две възможности за дружеството – ищец, за да не се стигне до неизпълнение на договори.

В периода на ревизионното производство, ищецът не е уведомил ответника за въпросните Анекси. Не е направил искане за неотложни плащания, съгласно разпоредбата на чл. 229 от ДОПК. Не е искана и замяна на наложеного обезпечение по смисъла на разпоредбата на чл. 199 от ДОПК. Трайно утвърдено е разбирането в съдебната практика, че при бездействие на ищеца, вреди за него не биха могли да настъпят поради действия или бездействия на други лица. С така формулираните иски претенции не се доказва категорично причинно-следствена връзка между отменен акт и предполагаемите вреди, респ. пропуснати ползи. Недопустимо е в тази хипотеза да се ангажира отговорността на държавата за твърдените за претърпени вреди.

В настоящият случай, твърдените за претърпени от ищеца вреди в размер на 50 000,00 лв. произтичат от Анекс № 2 към Договор за паричен заем от 03.07.2019 г., представен по делото. Същият представлява частен документ по аргумент от чл. 180 от ГПК. Няма достоверна дата на подписване, предвид изискването на чл. 181 от ГПК. Ищецът не е представил преки и/или косвени доказателства, посредством които да се установи, че договорът е сключен на 22.11.2019 г., тоест преди датата на връчване на Постановлението - 27.11.2019 г., и респ. датата на узнаване на запора.

Безспорно Анекс № 2 от 22.11.2019 г. е подписан, след връчване на ЗВР на 11.11.2019 г., т.е. [фирма] е било наясно със започналото ревизионно производство, както и каква отговорност може да му бъде вменена.

Паралелно с това представеният Анекс № 2 е подписан при явно неизгодни условия, а именно единадесет дни след връчване на Заповедта за възлагане на ревизия. Налице е очевидна прекомерност на уговорената неустойка. Ревизията е възложена, за да се установи отговорността на дружеството по чл. 177 от ЗДДС, отговорност на лицата в случаи на злоупотреби. Съгласно ал. 1 от същата разпоредба, Регистрирано лице - получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък. Запорираната от страна на органите по приходите сума е в размер на 108 670.99 лв. На дата 21.11.2019 г., на [фирма] е възстановена сума в размер на 106 918,57 лв., за което обстоятелство ищецът е представил доказателства с исковата молба.

Видно от Анекс към договор за заем от 03.07.2019 г., сключен на 05.07.2019 г.

„заемателят се задължава да върне заемната сума по т. 1 в размер на 106 427,12 лв., изцяло или на части в срок до 02.12.2019 г.“. Съгласно Анекс № 2 към договор за паричен заем от 03.07.2019 г., сумата в размер на 106 700.00 лв. следва да се изплати от заемодателя, [фирма], в срок до 30.11.2019 г. Сумата от 106 918.57 лв. е възстановена от органите по приходите на 21.11.2019 г. видно от първоначално сключения анекс до 02.12.2019 г., ищецът е следвало да разполага с налични 106 427,12 лв., които да изплати на заемодателя. Преди да започне ревизионното производство на дружеството и сключване на първоначалния Анекс, [фирма] не е поемало ангажимент с очевидно неизгодна неустойка в случай на „непълно, респ. неточно изпълнение“.

Несъстоятелен е довода, че НАП целенасочено и умишлено е лишил ищеца от правото да разполага с ликвидни парични средства при положение, че е знаел за договора за заем. Наред с това, вземането на фиска е могло да бъде свръхобезпечено с налагане на заповед върху недвижимите имоти на дружеството. Възможността за налагане на предварителни обезпечителни мерки е изрично законово установена, като процеса изрично е значително обременен между различни структури на администрацията, именно за да не се достигне до злоупотреби с тази законова възможност.

2. Относно претендирайте вреди под формата на пропуснати ползи:

Пропуснатата полза се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото, макар да са съществували всички предпоставки за това, в резултат на което ищецът е лишен от сигурна материална облага в неговия патримониум. С оглед конкретиката на настоящия казус искът е за пропуснати ползи, като ищецът твърди, че вследствие на незаконосъобразния административен акт е лишен от една сигурна облага.

Съгласно разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. Чл. 82 от ЗЗД разделя имуществените вреди са два вида : претърпени загуби и пропуснати ползи. Според т. 11 на ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС обезщетението за имуществени вреди се определя с оглед особеностите на всеки конкретен случай.

В настоящето производство се претендират вреди под формата на пропуснати ползи в размер на 7 127,90 лв. Тази сума представлява начислената законна лихва върху заповеданата банкова наличност за периода 18.11.2019 г. до 14.07.2020 г.

Предвид изложените аргументи по-горе, настоящият съдебен състав намира за недоказана причинната връзка между твърдяната вреда за ищеца и отмененият като незаконосъобразен акт на Национална агенция за приходите Решение № ПО-143/10.12.2019 г., както и потвърденото с него ПНПОМ. В този смисъл така предявената претенция е неоснователна и недоказана, по основание е размер.

В настоящето производство, ищецът не доказва пропуснатите ползи от една страна, а от друга - не се доказва и причинно-следствена връзка на претендираните пропуснати ползи с акт, действие или бездействие на орган на приходната администрация и конкретно Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С 190022-023-0003373/18.11.2019 г. С оглед неоснователността на тази част от исковата молба са неоснователни и заявените претенции за лихви върху сумата от 106

918,57 лв.

По така изложените съображения, искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е неоснователен и недоказан и като такъв изцяло се отхвърля.

С оглед на неоснователността на претендираните имуществени вреди и пропуснати ползи, съдът разглежда и установява неоснователност и на акцесорната претенция на ищеца за заплащане на законната лихва върху претенцията от датата на завеждане на исковата молба – 07.08.2020 г., до окончателното ѝ изплащане.

По разноските:

При този изход на делото съгласно чл.78, ал.1 ГПК вр. чл.203, ал.2 АПК вр. § 1 от ЗР на ЗОДОВ на ищеца не се следват разноските му по делото.

В чл. 10, ал. 2 – ал. 4 от ЗОДОВ се съдържа изрична регламентация на разноските в производствата по реда на ЗОДОВ, поради което не е налице основание за субсидиарно приложение на чл. 78 от ГПК. Съгласно чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло. Разпоредбата на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ урежда отговорността за разноси на ответника при уважен изцяло или частично иск. Според чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, съгласно § 6 от ПЗР на ЗИДЗОДОВ (обн., ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.), съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявеният от [фирма] срещу Национална агенция за приходите иск с правно основание по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение :

-в размер на 50 000.00 (петдесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди от незаконосъобразен акт - Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121. ал. 1 от ДОПК (ПНПОМ) с изх. № С190022-023-0003373/18.11.2019 г. на ответника, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба – 07.08.2020 г., до окончателното ѝ изплащане

-в размер на 7 127.90 (седем хиляди сто двадесет и седем лева и деветдесет стотинки) лева, представляваща вреди под формата на пропуснати ползи за ищеца да ползва запорираната от ответника сума в размер на 106 918.57 (сто и шест хиляди деветстотин и осемнадесет лева и петдесет и седем стотинки) лева и равняваща се на законната лихва за периода на запора от 18.11.2019 г. до 14.07.2020 г., ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на завеждане на исковата молба – 07.08.2020 г., до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноси, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Национална агенция за приходите разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: